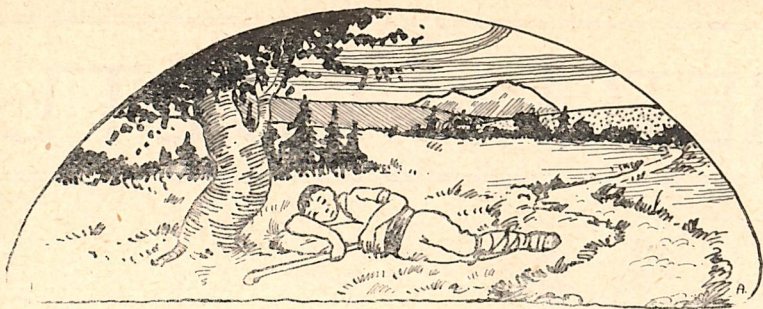

И ЛУДИЯТЪ БЪГА

Тази случка се запечати дълбоко въ ума ми, и азъ нѣма да я забравя никога.

То бѣ отдавна. Бѣхъ дете, когато се разчу изъ село, че ще прекарватъ лудия отъ Крушево. А за тоя лудъ се приказваше по цѣлата околностъ отъ месецъ насамъ. До ушитѣ ни достигваха какви не работи — една отъ друга по-невѣроятни — които ни караха да треперимъ отъ страхъ. Ами ако тръгне да лудува и по другитѣ села, какво ще стане съ насъ тогава? Какъвто билъ силенъ, той ще изпотрепе, кого де срещне и свари.

И сега изъ единъ пѣтъ — щѣлъ да мине презъ село! Отпърво всички се изплашихме, особено ние — децата — но скоро се разбра, че го водятъ вързанъ за лудницата въ града. Пазѣли го нѣколцина отъ селската стража. Тѣ имали заповѣдь да стрелятъ отгоре му, ако рече да избѣга или да направи пакостъ нѣкому. Това ни утеши малко. Щомъ е така, ние ще можемъ да го видимъ отблизо, безъ да се боимъ.

Бѣше тъкмо къмъ второ пладне, когато се зададе талигата съ лудия отъ Бѣли-рътъ. Ние хукнахме назадъ къмъ село, като викахме, колкото ни гласъ държи. Нѣкои, по-нетърпеливи, излизаха на вратника и питаха: где го, где го? И се взираха натамъ, гдето сочехме запѣхтѣни съ ржка.

Талигата спрѣ тъкмо предъ общинския домъ. Стражаритѣ снеха лудия и го накараха силомъ да седне на пейката отпредъ. Но лудъ седи ли ти? Неговитѣ очи се въртѣха на всички страни, показваха бѣлото си и вмигъ се свиваха тъй, като че ли пущаха